

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce **Ing. B. L.**, zast. JUDr. Jiřím Slezákem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Ulrichovo náměstí 737, proti žalovanému **řediteli Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje**, nábr. U Přívozu 122/4, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 24. 1. 2012, čj. HSHK-2040-6/2011, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí náměstka žalovaného pro IZS a operační řízení ve věcech služebního poměru ze dne 19. ledna 2007, čj. HSHK-128-1/KŘ-2007, a toto rozhodnutí potvrdil.

Služební funkcionář jím uložil žalobci kázeňský trest snížení základního tarifu o 5% na dobu jednoho měsíce. Žalobce měl spáchat kázeňský přestupek ve smyslu § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“), a to tím, že dne 28.12. 2006 v 7:50 – 8:50 hodin odjel se služebním vozidlem ze dvora

stanice Hradec Králové do Technických služeb v Hradci Králové a ve vozidle převážel soukromý televizor. Se služebním vozidlem žalobce ujel celkem 10 km (svědčí o tom jeho vlastnoruční zápis v knize jízd předmětného vozidla poř. č. 2 DM 00352251), přičemž k užívání vozidla neobdržel souhlas krajského ředitele.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce ve dnech 28.–29. 12. 2006 vypomáhal s dotankováním pohonných hmot u vozidel HZS Královéhradeckého kraje. Jízda dne 28. 12. 2006, při které žalobce dotankoval přidělené vozidlo, byla jízdou řádně schválenou, zatímco jízda téhož dne, při které z vlastního rozhodnutí odvezl televizi do sběrného dvora, byla uskutečněna nad rámec schválené činnosti. Předběžný souhlas služebního funkcionáře však žalobce nezbavoval povinnosti postupovat při použití služebního vozidla v souladu s tehdy platným a účinným pokynem č. 19/2005 SIAŘ KŘ, kterým byly stanoveny Zásady autoprovozu v podmínkách Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje (dále jen „Zásady autoprovozu“). Pokud služební funkcionář předběžně odsouhlasí použití služebního automobilu, příslušník následně musí postupovat podle příslušných předpisů, protože všechna vozidla HZS Královéhradeckého kraje mají přesně stanovený způsob využití.

Žalovaný zdůraznil, že Zásady autoprovozu upravovaly provoz všech služebních vozidel, které HZS Královéhradeckého kraje používá, a je proto nerozhodné, k jakému účelu bude vozidlo použito, byť by se jednalo o účel soukromý. Vozidlo, kterým žalobce provedl předmětnou neoprávněnou jízdu, je zařazeno do skupiny pomocných vozidel, a každou jízdu proto schvaluje příslušný služební funkcionář. Ing. H. takovým funkcionářem nebyl, proto mohl informaci žalobce o použití služebního vozidla vzít pouze na vědomí. Žalovaný dále popsal tři konkrétní možnosti, které měl v daném případě žalobce k dispozici ke správnému postupu. Ani jednu z nich však žalobce nepoužil a jak vyplývá z jím vyplněného záznamu o provozu vozidla osobní dopravy, uvedl ve sloupci 5 pro obě jízdy objednávku č. 2323, přičemž pod tímto číslem však byla schválena jen jízda k dotankování vozidla.

Žalovaný uzavřel, že žalobce porušil konkrétní ustanovení Zásad autoprovozu. Nedodržel ustanovení článku 3 odst. 2 těchto zásad, dle kterého je řidič služebního vozidla povinen zajistit si před započítáním jízdy její povolení. Toto povolení však neměl. Dále dle žalovaného žalobce porušil ustanovení přílohy č. 5 Zásad autoprovozu, neboť si předběžný souhlas služebního funkcionáře z února 2006 nenechal potvrdit jeho podpisem ve sloupci 5, kde místo podpisu uvedl číslo objednávky 2323. Tato objednávka však byla vystavena jen na tankování vozidla. Bez podpisu služebního funkcionáře ve sloupci 5 na fyzické žádance nebo schválení elektronické žádanky se tak jednalo o jízdu nepovolenou. Pokud šlo o přiměřenost uloženého trestu, žalovaný zdůvodnil, které okolnosti považoval v daném případě za přitěžující s tím, že snížení základního tarifu o 5% na dobu jednoho měsíce bylo trestem při spodní hranici zákonné sazby.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí čj. HSHK-128-1/KŘ-2007. Má zato, že vydaná rozhodnutí jsou rozporuplná, vážně porušující právní předpisy a vědomě nerespektující stanovisko Krajského soudu v Hradci Králové uvedené v jeho zrušujícím rozsudku.

Žalobce předně namítl, že žalovaný vědomě nerespektoval závěry Krajského soudu v Hradci Králové v rozsudku „JR sp. zn. 30 A 11/2010-171 ze dne 13. června 2011“ (poznámka: jde bezpochyby o rozsudek čj. 30 A 11/2010-171, neboť v žádné spisové značce či označení rozsudku zdejšího krajského soudu není obsaženo žalobcem uváděné „JR“). Dle žalobce nerespektoval konstatování krajského soudu, že „žalovaný se při svém rozhodování opíral a vycházel z předpisu, který na skutkový stav věci nedopadá“, a nesplnil připomínky soudu, který také nařídil žalovanému, aby doplnil řízení ohledně skutkového stavu věci, aby uvedl, jak měl žalobce postupovat a aby specifikoval, jakou služební povinnost žalobce svým jednáním porušil. Žalobce však nic z toho nesplnil a zarputila obhájí své předchozí tvrzení.

Dle žalobce je vydané rozhodnutí plně vzájemně si odporujících konstatování, opírajících se pouze o domněnky, spekulace a neobjektivní zhodnocení stavu věci. K tomu citoval část třetího odstavce na straně 1 rozhodnutí ze dne 19. ledna 2007, čj. HSHK-128-1/KŘ-2007, a následně opačné hodnocení stavu žalovaným v pátém odstavci na straně 2 rozhodnutí ze dne 24. 1. 2012, čj. HSHK-2040-6/2011. Současně poukázal na to, že žalovaný nikdy podle svého tvrzení o „obvyklém postupu příslušníka s vyžadováním předběžného souhlasu“ nepostupoval, čehož příkladem jsou opakované výjezdy služební techniky včetně osádky, jenž žalovaný svévolně a v rozporu se zákonem č. 219/2000 Sb. poskytoval jiným institucím, úřadům i fyzickým osobám bezúplatně, či pouze za symbolické náhrady spotřebovaných pohonných hmot. Dle žalobce je žalovaným záměrně nesprávně popisováno a odůvodňováno i tvrzení, že Zásady autoprovozu upravovaly provoz všech služebních vozidel bez rozdílu jejich použití. Tyto zásady nikdy neupravovaly podmínky využití služebních vozidel k soukromým účelům, o čemž svědčí i vypořádání sporné jízdy v účetnictví organizační složky.

Žalobce dále namítl, že došlo k vážnému porušení služebního zákona, zejména jeho ustanovení § 175 odst. 5, resp. § 174 odst. 2, tj. k opožděnému vydání rozhodnutí žalovaným, neboť ten přistoupil k řešení odvolání žalobce s odstupem 4 měsíců po obdržení rozsudku čj. 30 A 11/2010-171 a své rozhodnutí vydal po uplynutí dalších 3 měsíců.

Žalobce poukázal i na to, že žalovaný opakovaně nerespektuje rozhodnutí soudů. To dokumentoval dalšími rozsudky zdejšího krajského soudu, na základě nichž žalovaný nečiní úkony v souladu s výroky soudu.

Za zcela zásadní vadu v dané věci žalobce označil to, že vydané rozhodnutí žalovaného nesplňuje podmínky ustanovení § 181 odst. 2 služebního zákona. Současně vyslovil domněnku o soustavné podjatosti v jednání a rozhodování

žalovaného, což je v příkrém rozporu s ustanovením zákona o služebním poměru a morálním kodexem příslušníka bezpečnostního sboru.

Na podporu své argumentace uvedené v žalobě žalobce následně předložil rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru č. 63/2009 a kopii žaloby adresované Městskému soudu v Praze ze dne 21. 9. 2012 ve věci zrušení nepřipustných rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru č. 182/2009, č. 89/2010, č. 98/2010 a č. 361/2012, a to v souvislosti s „nálezem Nejvyššího správního soudu v Brně, formulovaném v RJR ze dne 30. 4. 2012 evidovaným pod sp. zn. 4 Ads 153/2011-75“. Tyto materiály podporují dle žalobce jeho tvrzení o vědomém nedodržování, porušování a obcházení zákona o služebním poměru, jakož i pravomocného rozhodnutí ministra vnitra č. 63/2009 ze strany služebních funkcionářů HZS ČR i úřadu ministra vnitra.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Dodal, že pokyn č. 19/2005 SIAŘ KŘ výslovně nedefinoval případ využití služebních vozidel k neslužebnímu účelu. Předmětem jeho úpravy však nepochybně byl veškerý provoz zásahových i pomocných vozidel, které HZS Královéhradeckého kraje provozoval. Pojem „provoz vozidel“ je dle žalovaného nutno chápat v komplexním smyslu, tj. bez ohledu na konkrétní účel pohybu vozidel. I při využití takového vozidla k „neslužební“ jízdě tedy musel každý uživatel z povahy věci analogicky postupovat podle citovaného interního předpisu. Na tom nic nemění ani téměř rok starý příslib žalovaného, že žalobci bude umožněn odvoz jeho soukromých věcí z areálu sídla HZS Královéhradeckého kraje. Na tento příslib se mohl žalobce odvolat při řádném postupu podle zásad autoprovozu. I další žalobní námitky považoval žalovaný za nedůvodné.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání dle jeho ustanovení § 51, když účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

V tomto případě rozhoduje krajský soud poté, co svým předchozím rozsudkem ze dne 13. června 2011, čj. 30A 11/2010-171, zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného v dané věci a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V něm zdůraznil povinnost služebního funkcionáře, aby uvedl důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodování, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí (viz § 181 odst. 5 služebního zákona). Poukázal zejména na specifickou situaci žalobce a vycházející z velmi strohého odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který pouze uvedl, že předmětná jízda nebyla v souladu se Zásadami autoprovozu a že žalobce porušil přílohu č. 5 písm. e) těchto zásad, krajský soud konstatoval, že žalovaný odůvodnil kázeňský přestupek odkazem na nepřipadný předpis. Také odůvodnění druhu a výše

uloženého kázeňského trestu hodnotil krajský soud jako nedostatečné, proto tu část rozhodnutí týkající se druhu a výše trestu označil za nepřezkoumatelnou.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že po zrušení svého předchozího rozhodnutí žalovaný znovu projednal odvolání žalobce, a to na jednání senátu poradní komise ředitele HZS Královéhradeckého kraje dne 1. listopadu 2011. O tomto jednání byl žalobce dopředu vyrozuměn, sám se ho však nezúčastnil. Dne 4. ledna 2012 bylo žalobci oznámeno, že návrh na rozhodnutí o odvolání je obsažen v zápise z jednání senátu poradní komise, přičemž mu byla stanovena lhůta 5 dnů k uplatnění jeho práv před samotným vydáním rozhodnutí o odvolání. Následně dne 24. ledna 2012 vydal ředitel HZS Královéhradeckého kraje žalobou napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl.

Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný nerespektoval závěry zdejšího krajského soudu v rozsudku čj. 30 A 11/2010-171. Této námitce krajský soud nepřisvědčil. Žalovaný ve svém předchozím rozhodnutí čj. HSHK-195-6/KŘ-2007, které při minulém soudním přezkumu neobstálo, uvedl k důvodu uložení kázeňského trestu v zásadě pouze dvě věty (v prvním odstavci na straně 2 rozhodnutí), a to, že žalobce porušil Zásady autoprovozu, konkrétně písm. e) přílohy 5 těchto zásad. Dle tohoto ustanovení se pro jízdy vozidel v místě, a to v rozsahu max. 20 km v jednom dni, žádanka může nahradit podpisem vedoucího funkcionáře oprávněného povolit jízdu ve sloupci 5 v „Záznamu o provozu vozidla osobní dopravy“. Dále se pak žalovaný pouze „pozastavil“ nad časovou prodlevou mezi ústní nabídkou k odvozu soukromých věcí a odvozem, aniž by skutkový stav ohledně tohoto předchozího souhlasu dal do souvislosti s povinnostmi uloženými Zásadami autoprovozu, či se vůbec nějak vyjádřil k tomu, zda (případně proč) pokyn Zásady autoprovozu dopadá i na jízdy k soukromým účelům. Vůbec také neuvedl nic k tomu, jaký vliv měl předchozí ústní souhlas služebního funkcionáře k soukromé jízdě žalobce, ani nevysvětlil, jak měl žalobce postupovat, aby to bylo s interními předpisy v souladu. Vzhledem k uvedenému proto krajský soud ve zrušovacím rozsudku vyjádřil pochybnost o tom, zda se žalovaný vůbec opíral a vycházel z předpisu, který na projednávanou věc dopadá.

V novém (nyní přezkoumávaném) rozhodnutí však žalovaný shora zmíněné nedostatky odstranil. Především vysvětlil, že všechna vozidla HZS Královéhradeckého kraje mají přesně stanovený způsob využití a zdůraznil, že předmětný pokyn Zásady autoprovozu upravoval provoz všech služebních vozidel, které HZS Královéhradeckého kraje používá. Je proto nerozhodné, k jakému účelu je vozidlo použito. Tuto striktní úpravu provozu služebních vozidel zmíněným služebním předpisem a požadavek na jeho přesné dodržování zdůvodnil žalovaný tím, že každé vozidlo bezpečnostního sboru může být kdykoliv použito k zásahům a bezpečnostním akcím v rámci celého integrovaného záchranného systému. Z tohoto důvodu také jen pověřený služební funkcionář může rozhodnout, že jiné důležitější priority nebrání tomu, aby vozidlo opustilo areál bezpečnostního sboru, přičemž je rovněž významná doba, po kterou se vozidlo mimo prostory bezpečnostního sboru bude nacházet. Vozidlo, se kterým žalobce uskutečnil předmětnou jízdu, je zařazeno

do skupiny pomocných vozidel a každou jízdu proto schvaluje příslušný služební funkcionář.

V této souvislosti žalobce pouze obecně namítl, že tvrzení žalovaného o tom, že pokyn Zásady autoprovozu upravoval provoz všech služebních vozidel bez rozdílu použití, je záměrně nesprávně popisováno a odůvodňováno. Žalobce však neuvedl, jakým jiným nebo dalším interním předpisem bylo v rozhodné době upraveno užívání vozidel HZS Královéhradeckého kraje (konkrétně pomocných vozidel) pro účel, pod který by spadala jeho situace. Krajský soud má zato, že žádná vozidla Hasičského záchranného sboru nemohou být užívána bez předem stanovených pravidel. Jestliže tedy provoz všech vozidel upravoval pouze pokyn Zásady autoprovozu, pak je nutno konstatovat, že i předmětná jízda žalobce se musela řídit pravidly stanovenými v tomto pokynu.

Krajský soud ověřil, že schvalování jízd a postup při schvalování jízd (tj. i jízdu pomocného vozidla, se kterým žalobce uskutečnil spornou jízdu) upravuje příloha č. 5 k Zásadám autoprovozu. Dle ní schvaluje jízdu pomocného vozidla příslušný služební funkcionář. Jestliže (jak uvedl žalovaný a žalobce nerozporoval) ing. H. takovým funkcionářem nebyl, nemohl žalobci jízdu povolit, ale mohl pouze informaci o jízdě vzít na vědomí. Žalovaný podrobně popsal i to, jak měl v daném případě žalobce správně postupovat. Že žalobce takto nepostupoval, je zřejmé ze záznamu o provozu vozidla, ve kterém vyplnil pro předmětnou spornou jízdu dne 28. 12. 2006 objednávku č. 2323, stejně tak jako pro druhou jízdu téhož dne. Pod tímto číslem však byla schválena jen jízda k dotankování vozidla, k němuž došlo jen a pouze u druhé jízdy, nikoliv u sporné jízdy.

Je tedy zřejmé, že žalovaný respektoval závěry krajského soudu, když odůvodnil, proč se Zásady autoprovozu vztahují i na soukromé jízdy, tj. že tento interní předpis dopadá na projednávanou situaci, a konkretizoval, jak měl žalobce v dané věci správně postupovat. Krajský soud proto považuje odůvodnění žalovaného v tomto směru za dostatečné a přesvědčivé. Vzhledem k tomu, že mezi účastníky již nebylo sporu o tom, zda žalobce měl či neměl předběžný ústní souhlas služebního funkcionáře ze dne 24. 2. 2006 k odvozu soukromých věcí, doplnění šetření ohledně skutkového stavu za této situace již nebylo třeba. Žalovaný totiž tuto skutečnost nepopíral a vysvětlil s odkazem na Zásady autoprovozu, že tento předběžný ústní souhlas nemohl znamenat, že by následně nemusela být dodržena povinnost postupovat při použití služebního vozidla dle ze zmíněných zásad.

Žalobní námitka, že vydané rozhodnutí je plně vzájemně si odporujících konstatování opírajících se o domněnky a spekulace, je rovněž neopodstatněná. Žalobce na důkaz tohoto svého tvrzení porovnává odůvodnění rozhodnutí náměstka žalovaného pro IZS a operační řízení ve věcech služebního poměru ze dne 19. 1. 2007 (ve kterém je uvedeno, že žalobce „žádný souhlas krajského ředitele neobdržel“), a odůvodnění rozhodnutí ze dne 24. 1. 2012, tj. nyní napadeného, ve kterém žalovaný popisuje „obvyklý postup příslušníka s údajným vyžadováním předběžného souhlasu“. Zmíněná rozhodnutí však takto porovnávat nelze. Na

rozhodnutí ze dne 19. 1. 2007 navazovalo rozhodnutí o odvolání ze dne 18. 4. 2007, které (jak je podrobně uvedeno shora) neobstálo a bylo zrušeno krajským soudem. Nyní napadené rozhodnutí ze dne 24. 1. 2012 tedy napravovalo vytýkané chyby, zejména se v něm žalovaný měl řádně zabývat otázkou předběžného souhlasu služebního funkcionáře, což učinil. Připustil v něm, že takový předběžný souhlas byl vysloven, a to právě na rozdíl od předchozích rozhodnutí, ve kterých se touto otázkou téměř nezabýval, resp. ji v rozhodnutí ze dne 19. 1. 2007 dokonce „odbyl“ pouhým nepravdivým konstatováním, že žalobce žádný souhlas krajského ředitele neobdržel.

Žalobce současně tvrdil, že se nikdy nepostupovalo tak, jak tvrdí žalovaný, a uvedl, že příkladem jsou opakované výjezdy služební techniky, které žalovaný svévolně poskytoval jiným institucím, úřadům a fyzickým osobám bezúplatně nebo za symbolickou náhradu spotřebovaných pohonných hmot. Krajský soud nemá k dispozici žádné informace o jiných výjezdech služební techniky HZS Královéhradeckého kraje, nemůže je proto nijak posuzovat. I kdyby však v jiném případě či více případech postupoval žalovaný nesprávně, tj. nikoliv v souladu s pokynem Zásady autoprovozu, nemůže to mít vliv na posouzení nyní projednávané věci. Neznamená to totiž, že by se z toho důvodu nemusel zmíněný interní předpis dodržovat vůbec. Mezi základní povinnosti příslušníka vždy patřilo a patří mimo jiné dodržování služebních předpisů a pokynů služebních funkcionářů a nadřízených.

V tomto řízení nemohla být shledána důvodnou ani námitka, že napadené rozhodnutí bylo vydáno opožděně, když k řešení odvolání přistoupil žalovaný s odstupem 4 měsíců po obdržení rozsudku čj. 30 A 11/2010-171 a své rozhodnutí vydal po uplynutí dalších 3 měsíců. Jestliže měl žalobce zato, že žalovaný nevydal své rozhodnutí o odvolání v zákonem o služebním poměru stanovené lhůtě, mohl se bránit žalobou na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Při projednávání žaloby proti vydanému rozhodnutí však již tato námitka nemůže být úspěšná. Lze poznamenat, že žalobcem uváděné ustanovení § 174 odst. 2 ani § 175 odst. 5 služebního zákona se však dané věci nedotýkají. První ze zmíněných ustanovení se týká povinnosti účastníka v řízení o služebním poměru, kterým však je, jak vyplývá z ustanovení § 169 téhož zákona, právě žalobce. Ustanovení § 175 odst. 5 cit. zákona se pak týká pouze lhůt pro rozhodnutí o obecně učiněném podání účastníka řízení. Lhůty pro vyřízení odvolání stanoví až ustanovení § 190 cit. zákona.

Žalobce rovněž namítal, že napadené rozhodnutí žalovaného nesplňuje podmínky ustanovení § 181 odst. 2 služebního zákona, žádnou konkrétní podmínku stanovenou pod písm. a) až e) cit. zákona však neuvedl. Krajský soud takovou vadu neshledal. Pokud jde o poznámku žalobce, že na nesplnění podmínek zmíněného ustanovení žalovaného upozornil krajský soud ve zrušujícím rozsudku, pak je nutno připomenout, že krajský soud poukazoval na ustanovení § 181 odst. 5 služebního zákona, a to z důvodu nedostatečného odůvodnění minulého rozhodnutí žalovaného.

Za zcela obecnou je nutno označit žalobcovu „domněnku“ o podjatosti v jednání a rozhodování žalovaného. Rovněž poukaz na to, že žalovaný opakovaně nerespektuje rozhodnutí soudů, ani materiály zaslané žalobcem na podporu tvrzení o vědomém nedodržování, porušování a obcházení zákona o služebním poměru žalovaným, nelze nijak zohlednit v nyní projednávané věci. I když je nebo byla v jiných případech shledána nezákonnost v postupu či v rozhodnutí žalovaného, neznamená to, že všechna jeho rozhodnutí jsou nezákonná.

Krajský soud tedy uzavírá, že žalobce dne 28. 12. 2006 jízdu do sběrného dvora Technických služeb Hradec Králové neprovedl v souladu s pokynem Zásady autoprovozu. Jde přitom o interní předpis HZS Královéhradeckého kraje – pokyn ředitele, který byl vydán pro zajištění řízení autoprovozu v podmínkách HZS Královéhradeckého kraje. Dle jeho článku 3 je řidič služebního vozidla mimo jiné povinen před započítáním jízdy zajistit si doklady k vozidlu a povolení jízdy. Dle článku 5 tohoto pokynu se schvalování jízdy a postup při schvalování jízdy řídí ustanoveními přílohy č. 5 tohoto pokynu, přičemž dle písm. e) stanoveného postupu při schvalování jízdy se pro jízdy vozidel v místě, a to v rozsahu max. 20 km v jednom dni, může žádanka nahradit podpisem vedoucího funkcionáře oprávněného povolit jízdu ve sloupci 5 záznamu o provozu vozidla osobní dopravy. Je tedy nutno přisvědčit žalovanému, že na předběžný souhlas služebního funkcionáře učiněný ústně dne 24. 2. 2006 se žalobce mohl odvolat při zajišťování si povolení k předmětné jízdě. Měl však za povinnost zajistit si povolení jízdy buď schválením fyzické žádanky, elektronické žádanky nebo podpisem služebního funkcionáře ve sloupci 5 záznamu o provozu vozidla osobní dopravy vzhledem k tomu, že šlo o jízdu v rozsahu do max. 20 km v jednom dni. Bez tohoto podpisu ve sloupci 5 na žádance nebo bez schválení fyzické nebo elektronické žádanky se však ve smyslu Zásad autoprovozu nejednalo o jízdu schválenou.

Prvostupňovým rozhodnutím, které žalovaný potvrdil napadeným rozhodnutím, byl žalobci uložen kázeňský trest s odkazem na ustanovení § 51 odst. 1 písm. b) služebního zákona za to, že se dopustil kázeňského přestupku porušením služební povinnosti, jak má na mysli ustanovení § 50 odst. 1 téhož zákona. Dle zmíněného ustanovení je kázeňským přestupkem zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu.

Nad rámec žalobních námitek považuje krajský soud za vhodné žalovanému v této souvislosti vytknout to, že k řádné kvalifikaci porušení služební povinnosti žalobce v posuzované věci, ke které došlo dne 28. 12. 2006, necitoval současně i příslušná ustanovení zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, tj. ustanovení účinná v době spáchání kázeňského přestupku. Zmíněný zákon upravoval služební poměr a služební kázeň příslušníků Policie České republiky, přičemž v období od 1. 1. 2001 do 31. 12. 2006 dopadal tento zákon také na příslušníky Hasičského záchranného sboru České republiky. Kázeňským přestupkem dle ustanovení § 32 odst. 1 zmíněného zákona bylo zaviněné porušení základních povinností policisty, pokud nešlo o trestný čin. Mezi

základní povinnosti policisty dle ustanovení § 28 téhož zákona patřilo mimo jiné plnit svědomitě a řádně úkoly uložené mu zákony a dalšími obecně závaznými právními předpisy; plnit svědomitě a řádně úkoly uložené mu rozkazy a pokyny služebních funkcionářů a nadřízených, s nimiž byl řádně seznámen, a vykonávat svědomitě a řádně službu podle svých sil, znalostí a schopností. Od 1. 1. 2007 se na řízení ve věcech služebního poměru aplikuje služební zákon č. 361/2003 Sb. Dle jeho ustanovení § 50 odst. 1 je kázeňským přestupkem příslušníků bezpečnostních sborů (tj. i příslušníků Hasičského záchranného sboru České republiky) zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu. Základní povinnosti příslušníka a omezení jeho některých práv stanoví § 45 až § 48 téhož zákona, konkrétně ustanovení § 46 stanoví, že služební kázeň spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů.

Z uvedeného je zřejmé, že vymezení skutkové podstaty kázeňského přestupku bylo jak v zákoně č. 186/1992 Sb., tak v zákoně č. 361/2003 Sb. obdobné. Po celou dobu účinnosti obou zmíněných zákonů se za kázeňský přestupek považovalo porušení základních povinností příslušníka, mezi které patřilo mimo jiné plnění pokynů služebních funkcionářů, resp. plnění povinností vyplývajících ze služebních předpisů. Tato vada tak vzhledem k uvedenému vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí neměla.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. ledna 2013

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu